

"Ik heb uw hulp nodig"

Waar begin je een verhaal? Begin je bij het begin? Het midden? Eind? Begin en einde zijn relatief. Het einde wat je nu schrijft is over 1 minuut al geen einde meer, immers er ontstaat meer en dus is je vorige einde geen einde maar een nieuw begin van wat jij ooit als einde hebt aangeduid. En het begin ontstaat en wordt telkens groter met elk detail dat wij vinden over onze oorsprong. Om nu de gehele wereld geschiedenis aan jullie voor te leggen lijkt mij een beetje complex en overbodig voor dit verhaal. Je begint een verhaal op het moment dat het relevant wordt voor hen die naar jou luisteren. En die relevantie, die wordt door mij bepaald. Jullie zullen het met mij moeten doen.

Mark?! In een minimaal gevulde collegezaal roept de docent nogmaals mijn naam, gevolgd door zijn vraag: Mark, leg mij eens uit waarom je bij een ontslaggesprek geen mening geeft enkel feiten? Dat ze het lef heeft om mij dit te vragen, dit kan iedereen met een beetje logisch nadenken achterhalen: omdat je mening aan te vechten is in de rechtszaal, en feiten niet. 'Ehh, ja dat is ook waar maar vooral omdat de ander over feiten zich minder gekwetst zal voelen.' In de theorie heb ik de neiging om de zaak los te zien van mensen en hun gevoelens, en enkel naar het systeem te kijken. Dat is een beetje te vergelijking met het immigratiebeleid van veel landen: er mogen 100 nieuwe mensen het land in, ben je nummer 101? Jammer dan. Het maakt het systeem niet uit dat je een Syrische vluchteling bent waarvan net beide ouders op brute wijze zijn omgebracht, en je zelf niet terug kan naar je land. Gewoon omdat jij bent wie jij bent. Voor mij is het mogelijk om met dezelfde methode te werk te gaan. Niet dat ik dat doe, ik ben een mens, geen systeem. Maar het maakt het wel makkelijk. Althans, tot nu toe. De rest van het college gaat als een waas voorbij. 'Ouwe, heb je slecht geslapen ofso?'. Harry heeft mij natuurlijk zien slapen tijdens het college: Haha nee hoezo? 'Nou ik heb je nog nooit zo gezien, je bent normaal veel scherper, ik snap het wel hoor ik vond er zelf ook geen reet aan.' Nah, ik kan mijn aandacht er niet echt bijhouden, ben een beetje afgeleid. 'Echt? Waardoor?'. Nou moet ik toegeven dat het antwoord van mij niet echt handig was, in de afgelopen 3 jaar tijdens de colleges met Harry heb ik maar zelden een steek laten vallen, en als dat zo was ging ik net zo lang in discussie tot iemand mij wel ergens in gelijk moest geven. Een eigenschap die mij soms mijn kop kon kosten, maar minimaal even vaak verder bracht dan wie dan ook.

Eh tsja, ik heb een beetje veel aan mijn hoofd. 'oh? Hoezo dan?'. Nu vragen jullie je natuurlijk allemaal af wie die Harry is en waarom hij meer vragen heeft dan de gemiddelde reporter na een voetbalwedstrijd. Dit komt door de opleiding, we worden opgeleid om vragen te stellen. Gecombineerd met zijn interesse voor mensen uit zich dat in het huidige gesprek.

Haha ik ben afgelopen zaterdag iemand tegengekomen man, holy shit. 'Tijdens uitgaan? Haha jij gaat toch nooit uit?'. 'Nee gewoon onderweg.' 'Ziet ze er een beetje goed uit?' 'Beter dan ik mij ooit heb kunnen voorstellen' 'Show d'r op insta!' 'Nee man, ik heb geen insta'. 'Op FB dan.' 'Ik weet d'r naam niet'. 'ja ja, je wil d'r gewoon niet delen. Haha nou ik zie het wel als het wat wordt.' De afslag van Harry was gekomen en hier zouden onze wegen splitsen. 'Haha ik ben nog steeds nieuwsgierig naar d'r man!' 'haha ja ik ook, check je morgen ouwe.' 'rustag'. Dat was de waarheid, ik ben nog nooit zo nieuwsgierig geweest naar iemand. Ze nam in de afgelopen 2 dagen aardig wat van mijn tijd in beslag. Voornamelijk in mijn hoofd, oké, enkel in mijn hoofd, maar toch. Er is alleen 1 probleem. Ze kent mij niet en de kans dat ik haar ooit in het echt ga tegenkomen is niet heel groot. Ze is een bekende zangeres. En ik niet.

Thuis gekomen loop ik naar binnen en vlucht gauw naar boven. Dit was niet het moment voor chit chat met mijn familie. Ik was moe, moe van de griep die mij in het weekend geveld had. Ik ging op mijn bed liggen en

voor ik het wist was ik weg, verzonken in een diepe slaap. Een slaap die ik nodig had. Uiteraard projecteerden mijn hersenen haar in mijn dromen. Dromen zijn geen bewegende beelden, dat weet ik. Het zijn plaatjes van situaties, en jij ervaart ze zo realistisch dat je indenkt dat het echt is. En ondanks het feit dat je dit weet zijn dromen nog steeds levensecht. De droom was vluchtig, wild, niet duidelijk. Maar zij was daar, maar wel in mijn omgeving. Een onrealistische situatie waardoor je diep in je hart voelt dat het niet echt kán zijn. Het gevoel van vreugde voordat ik mij realiseerde dat het niet echt kon zijn was real. Het is het gevoel van een echte crush, de crush die je hebt als basisschoolleerling op een ouder persoon in je leven. Dat is hopeloze verliefdheid. Ze is daar, onrealistisch maar wel dicht bij. Dan wordt ik wakker, en is alles weg. Enkel de herinnering die te vaag is om het ervaren gevoel vast te houden. Het is etenstijd, stampot. Laat dat nu net iets zijn waar ik een afzichtelijke hekel aan heb. In dat opzicht ben ik niet echt een Hollander. Mijn andere Hollandse trekjes compenseren dit wel dus maak je geen zorgen. Na het eten pak ik mijn tas, klaar om te gaan trainen. Mijn moeder heeft natuurlijk al lang gezien dat er iets is. Die heeft tijdens het eten moeite gehad om het niet te vragen, en nu ik hier in de gang sta komt daar de onvermijdelijke vraag, en toch verast zij mij met de manier: 'Je hebt niet geklaagd over het eten, what's up?'. Moeders zijn prachtige wezens. 'Niks, studie is lastig.' Tuurlijk weet mijn moeder ook wel dat eerst reageren met "niks" en vervolgens met wel een reden betekent dat er iets aan de hand is. Mijn moeder weet ook dat ik er dan nog niet over kan praten. En dus geef ik haar een kus op d'r wang en zeg dat ik aan de late kant ben. Onderweg denk ik na, hoe ga je dit doel bereiken?

Thuisgekomen zie ik haar weer verschijnen als ik YouTube open. Ik weet het als ik haar zie, ze lijkt mij geweldig. Ken je dat gevoel? Dat als je iemand ziet dat je weet dat hij of zij je gewoon heel erg aanspreekt. Qua karakter. Tuurlijk ken je iemand niet, maar de uitstraling en het gedrag zijn zo vertrouwd. Dit gevoel is pas 3 dagen oud, en ik weet een paar dingen al heel zeker. Ik ben geen stalker, ik laat iedereen in zijn waarde, ik wil alleen iets met haar te maken hebben als zij iets met mij te maken wil hebben. Dus hoe zorg ik daarvoor? Ik moet beroemd worden. Of heel rijk. Beide duurt nogal een tijdje. Tijd die ik bereid ben om er voor op te geven, in het leven is er toch geen mooier en hoger doel dan de liefde?

Nu heb je voor beroemdheid meestal ook een soort van talent nodig, alhoewel Famke Louise met haar nummer "op m'n monnie" deze regel in twijfel trekt. Talent, dit is wel een dingetje. Ik ben niet goed in dingen waar je beroemd mee wordt. Dus ben ik begonnen met schrijven. Ik heb hier niet echt talent voor maar ik vind het heerlijk om te doen. Nu heb ik dus jullie nodig. Ik moet verbeterd worden, ik wil leren schrijven. En als je het een mooi verhaal vind, voel je vrij om het te delen. Wie weet waar dit internet avontuur een simpele Hollandse jongen kan brengen!